

ΦΥΡΑΗΝ-ΜΙΓΔΗΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Τò Κοράνιο γιά τίς γυναίκες

Στό Κοράνιο υπάρχει μιá χαρακτηριστική παράγραφος, ή όποια άφορά τίς γυναίκες. Τήν δημοσιονομμε πρός χάριν του όσούου φύλου: «Τοιά πράγματα είνε έκεινα, με τά όποια πρέπει νά μοιάξη και νυ μι πρώτον συγγρόναι ή γυναίκα, λέει τό Κοράνιο.

Πρώτον, όφείλει νά μοιάξη με τό σαλιγάρι πού κάθεται πάντα χυμμένο στό σπιτί του, αλλά δέν πρέπει νά βαστάη άπάνω στη ράχι της όλο τό σπιτί, όπως έκεινο.

Δεύτερον, όφείλει νά μοιάξη με την ήχώ, ή όποια μιλάει μονάχα όταν την ρωτούν, αλλά δέν πρέπει νά λέη, όπως και τόν τελευταίο λόγο.

Τρίτον, πρέπει νά είνε ταχτική σαν τό ρολόι της πόλεως, αλλά της άπαρνούεται νά θορυβή καθώς έκεινο γιά νά ακούεται σ' όλη την πόλη.

— Πώς ικανοποιήθηκαν έδαι...

Κάποιος γεωργός, από ένα χωριό της Γαλλίας, προσεβλήθη κάποτε από μιá φοβερή άρρώστια και βροικόταν στα τελευταία του. Όλι- γες στιγμές πρό του θανάτου τον έκάλεσε τή γυναίκα του, με την όποια δέν τά πήγαινε και τόσο καλά, και της ειπε :

— «Όταν πεθάνω, νά πουλήσω τό άλογο και τό αντίτιμο νά τό δώσης στους συγγενείς μου. Μαζύ μ' αυτό επίσης νά ξεκαίνης και τό σπύλο κ' όσα πάρεις κηράτση τα γιά τόν έ- αυτό σου...»

Τό ίδιο βράδυ ο φίλόστοργος σίχυνος ξεψύχησε, αφήνον- τας άπορησώδη τή γυναίκα του.

Ύστερα από μιá βδομάδα άκριβώς, ή χήρα έπηρε τά δυό ζώα, πού αποτελούσαν τή μόνη περιουσία του συζύγου της, και τά πήγε στην πλατεία νά τά πουλήση. Όταν τήν ρωτήσαν γιά τήν τιμή, ειπε ότι γιά τό άλογο ζητούσε ένατο δοραχμές και γιά τό σπύλο... τρεις χιλιάδες!

Οί χωριότοι στην άρχή υπέθεσαν ότι ή γυναίκα είχε τρα- λαθή από τή λήθη της γιά τόν θάνατο του άνδρός της και όλοι, φυσικά, της έπρότειναν ν' αγοράσουν τό άλογο. Έ- κείνη όμως τούς άπάντησε στερεοτύπως ότι όποιος θ' ά- γόραζε τ' άλογο έπρεπε ν' αγοράση και τό σπύλο, γιατί δέν τά πουλούσε χωριστά.

Έπ' τέλους βρέθηκε κάποιος, ο όποιος πλήρωσε στη χή- ρα όλο τό ποσόν των ζητούσε, κ' άγόρασε μαζί με τό άλογο και τό σπύλο.

Η πονηρή χήρα παρέδωσε μετά την πώλησι τόν ζώνο τά 100 φράγκα του άλόγου στους συγγενείς του άνδρός της, κηράτση τίς τρεις χιλιάδες του σπύλου γιά τόν έαυτό της, κ' έτσι και τό χατίρι του μακαριτή δέν έχάλωσε κ' αυτή δέν πέθανε από τήν πενία...

ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Οί άνθρωποι συνήθως δέν είνε ειζάριστοι στις σφανα- στροφές γιά τόν λόγον ότι καθένας προσέχει ότι τί θά πουν οι άλλοι, αλλά τί θά πη αυτός.

— «Όσοι κωχόνται γιά τούς προγόνους του, μοιάζουν με τίς πατάτες πού τό καλύτερο μέρος του κρύβεται μέσα στό ζώμα.

— Οί περισσότεροι άνθρωποι λένουν τί θά έκαναν άν είχαν τού- το ή έκεινο. Λίγοι όμως σκέπτονται τί θά είχαν, άν έκαναν τούτο ή έκεινο.

— «Ό,τι έγινε γελοίο, δέν είνε παιά επανκίνδυνο.

σθημάτων του πόνου, της φρίκης, της άπογνώσεως. Και τό μυστικό της έπιτυχίας του αυτής βροίκεται άκριβώς στα έγκληματικά ένστικτα της ψυχής του!

Ο Εύρωπαιός ψυχολόγος πού αναφέραμε, θεωρεί και τόν Στένταλ άκόμα, τόν περίφημο Γάλλο συγγραφέα τού περασμένου αιώνου, έγ- κληματία και κινούτατο κλέφτη και άπατεώνα!

Ο Στένταλ έτρεφε έναν άπερίοριστο θαυμασμό γιά τή μουσική του Αιστριακού συνθέτου Χάιντ. Δοκίμασε λοιπόν νά γράψη ένα βιβλίο, στό όποιο νά αναλύη τή μουσική ιδιοσυρία του Χάιντ και με τό όποιο νά εκδηλώνη τόν μεγάλο θαυμασμό του γιά τό τα- λέντο του καλλιτέχνη. Δέν τά κατάφερε όμως, γιατί ή γνώ- σεις του στο έπίπεδο της μουσικής δέν ξεπερνούσαν τή όρια των γνώσεων ενός άπλού έρασιτέχνη. Και, τότε, τί έ- κανε;

Μετάφρασε ένα σχετικό έργο πού είχε γράψει γιά τόν Χάιντ ένας Ιταλός θαυμαστής του και τό εξέδωσε γιά δικό του, βάζοντας, χωρίς πολλές διατιπίσεις, τό όνομα τό δικό του στη θέα του συγγραφέου.

«Αυτό παιά — λέγει ο Εύρωπαιός ψυχολόγος — δέν είνε μιá άπλή λογολογία, γιά τήν όποια, λίγο ή πολύ, κατηγορη- σαν όλους τούς συγγραφείς. Αυτό είνε μιá κοινή άπάτη, μιá αίσχρη κλοπή και λωποδισία καταμεσης στό δρόμο και μέρα μεσημέρι μάλιστα!...»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο βασιλεύς Γεώργιος κ' ο φαρξ. Ποιό είνε τό καλύτερο φάρι. Ο Βενιζέλος κ' ο πατέρας του. Η φιλονικίες τους. Η επέμβασις του πλουσιου φίλου. Μιά δίχη επί διαγμια στην Κέρκυρα. Τ' αστεία του Χ. Μητσοπούλου. Ο 'Οθων κ' η 'Αμαλία στις επαρχίες. Η γνάφα του Δημάρχρου. Ο ποιητής Μαρτζώκης κ' ο Δάντης. Ο Κωλέττης κ' οι άγωνιστές. Έλληνες τά δίνουν. Έλληνες τά παίρνουν κ.τ.λ.

Μιά μέρα ο βασιλεύς Γεώργιος παρακολούθησε στη Γλυφάδα έ- ναν γέρο-φαρά πού φάρισε και κάθε τόσο του άτήνυνε διάφορες ερωτήσεις σχετικάς με την φραχή.

Σε μιá στιγμή ο βασιλεύς ρώτησε τόν φάρα: — Ποιό είνε, κατετάνο, τό καλύτερο φάρι; Τό μαπαμπούτι, τό λεδινό, ή συναργίδα ή ή σφριδία; — Μεγαλειότατε, ένα είνε τό καλύτερο φάρι, του άπάντησε τότε ο γεροβαλασσανός. Τό... φρεσκότερο!...

Ο πατέρας του Βενιζέλου ήταν ύπελοκόλης στα Χανιά και τόν γιό του τόν προσέφερε γιά τό μαγαζί του. Ο Βενιζέλος ό- μως δέν ήθελε αυτό. 'Ηθελε νά φύγη από τήν Κρήτη, νά σπουδάση, νά αναδειχθί. Δέν μπορούσε νά ζήνη μέσα στις γυάλες, όπως τά τουράϊ!

Έτσι, μεταξύ του Βενιζέλου και του πατέρα του συνέ- θιθαν συχνά διάφορα επεισόδια και σκηνές, πού κατέλη- γαν με παρατηρήσεις και επιπλήξεις του πατέρα και δά- κρυμα του γιου του.

Τήν κατάστασι αυτή παρακολούθησε ένας πλούσιος φί- λος του Βενιζέλου, ο Μίνος Μουσούρος, ο όποιος μιá ήμέ- ρα κάλεσε τόν Βενιζέλο και του έδωσε τά έξοδα πού του χρειζόκονταν γιά νά φύγη από τήν Κρήτη και νά πάη νά σπουδάση.

Ο πατέρας του Βενιζέλου, μόλις τό έμαθε, διαφροσθή- θηκε πολύ.

— Δέν έπρεπε νά τό ζάνης αυτό, ειπε στο Μουσούρο, χωρίς νά μ' ερωτήσης!

Στό τέλος όμως εκάμηθη και αυτός και διέθεσε όσα χρημάτια χρειζότανε γιά νά έξακολούνηση ο Βενιζέλος τίς σπουδές του.

Στά δικαστήρια της Κερκυρας διαζάταν κάποτε μιá κωρία, καταχρησμένη επί διαγμια.

Ο κηρόδωρος του δικαστηρίου Μητσοπούλου, ο όποιος δι- αφερινότανε γιά τίς χαριτωμολίες του, άρχισε ν' άπειθήνη στην καταχρησμένη διαφόρου εντραπέλου έρωτισίσι.

Τέλος της ειπε:

— Λοιπόν, κωρία μου, αφού προσέφερε τήν χείρα σας στον ένα σας σίχγιο, ύστερ' από λίγους μήνες εκάματε τό ίδιο και προς τόν άλλο...

— Άλλά λημονείτε, κωριέτα, κωριέ Προέδρε, ότι έ- ζω... δυό χέρια! τού άπάντησε τότε ή δικαζόμενη αντα- ποδίδουσα την ειρωνία.

Κάποτε οι βασιλείς 'Οθων και 'Αμαλία περιόρουνε στις επαρχίες της Ελλάδος, και όπου έφθασαν άρχισα λειψανά ή έρείπια έμειναν περισσότερη ώρα και ζητούσαν πληροφορίες.

Όταν έφθασαν στη Χαριόρεια, έξήτησαν διάφορες ιστορίες πλη- ροφορίες από τόν Δημάρχο, ο όποιος όμως δέν έσκάματε τίποτε από ιστορία. Τότε ή 'Αμαλία ειπε σε μιá κωρία τόν τιμόν :

— Πολύ χονδρός άνθρωπος, είνε αυτός ο Δημάρχος.

Τή λέξη «χονδρός» τήν ειπε με τή σημασία του «άμόρφωτος», έ- περδι δέν ήξερε καλά τή γλώσσα.

— Και πού νά ίδιχη τόν άδερφό μου, βασιλίσσά μου, άπάν- τησε τότε με άφέλεια ο Δημάρχος. Ζυγίσει είκοσι όκάδες περισσότε- ρο από μένα!...

Ο άλημονότιτος ποιητής Μαρτζώκης πολλές φορές είχε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες. Μιά φορά μάλιστα αναγκάστηκε νά πουλήση σ' ένα παλαιοβιβλιοπωλείο μιá σπανιστή έκδοση του Δάντη, αντί έ- λαχίστου ποσού, με τό όποιον άτόραμος κατόπιν ένα παιέτο κλητό.

Και ο λεπτός και πονεμένος ποιητής, κωρινίζοντας, έλεγε άνάμεσα στα δάκρυα, πού κλύδωναν από τά μάτια του, γιά τήν απώλεια του αγαπημένου του βιβλίου:

— Κατινίω τόν Δάντε!...

Τόν Ιωάννη Κωλέττη, όταν ήτανε πρωθυπουργός, τόν κατηγορούσαν οι αντιπάλου του, ότι δέν έπειδικο του δημο- σίου πλοτόν και ότι έδινε μεγάλα βοηθήματα στους φίλους του άγωνιστάς. Ο Κωλέττης άδιαφορόρυντας γιά τίς κατηγο- ρίες αυτές, άπάντησε χαμογελώντνας:

— Τί κωιταμάρες είνε αυτές πού λένε! Έλληνες δίνουν τά χρόσια τους γιά τό Δημόσιο Ταμείο, Έλληνες τά παίρ- νουνε... Μήπως τά παίρνουν έξνοι;...

